

Vallend brons

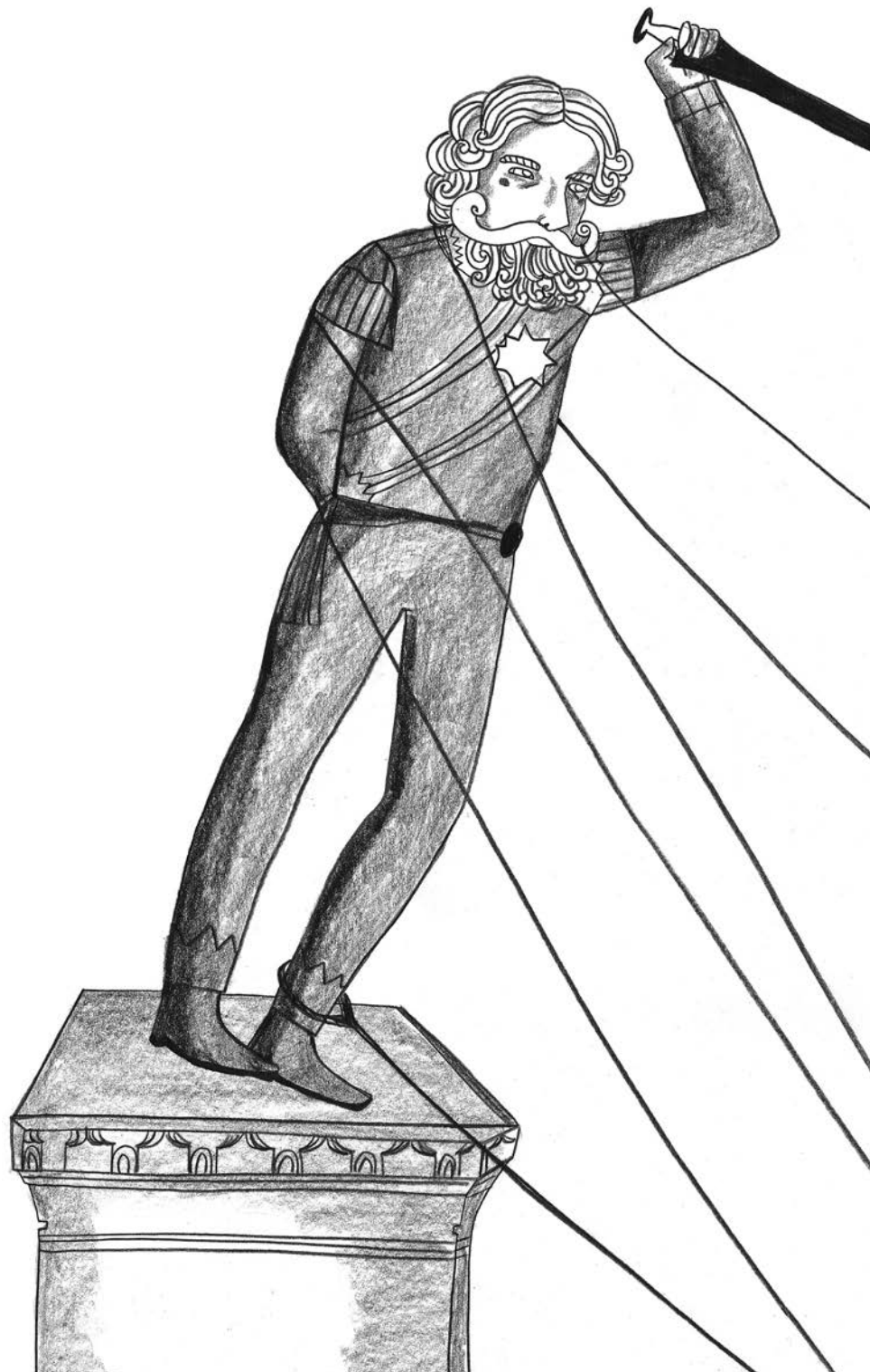
De stad slaapt. Kermisklanten, fietsendieven en bijenhouders, moellahs en sherpa's, non-binaire programmeurs, dompteurs en belastingcontroleurs, allemaal snurken ze onder het deken van donkere wolken die zich samepakken boven de stad. En op de heuvel in het midden van de stad, in zijn royaal paleis, droomt de koning van een zwarte klauw.

Niet iedereen slaapt. In een park in de oostrand van de stad breekt een stuk duisternis los van de nacht. Een schim, helemaal in het zwart, van de tippen van de schoenen tot de top van de bivakmuts, loopt door een perk met viooltjes en vergeet-me-nietjes. Hij stopt aan het standbeeld van een bronzen man met een indrukwekkende snor en een arm die zich triomfantelijk aftekent tegen de nachtelijke hemel. Rondom de voet van de sokkel bijten stenen krokodillen elkaar in de staart in een eeuwige cirkel.

De schim kijkt of de kust vrij is. Fluit dan twee keer en meteen duiken meer schimmen op uit de struiken. Ook zij zijn in het zwart gehuld en allemaal hebben ze op de bovenarm van hun trui een witte cirkel met daarin een zwarte klauw. Uit hun rugzakken halen ze touwen die al snel als lasso's over het hoofd van het standbeeld suizen. Sommige touwen haken zich vast aan de bronzen snor.

De eerste schim, die nog steeds aan de voet van het beeld staat, steekt een arm de lucht in en lijkt zo even een mini-versie van de bronzen man achter zich. Dan suist de arm als een hakbijl naar beneden. Op dit teken hebben de anderen gewacht. Als één persoon trekken ze aan de touwen. Eendracht maakt macht. Het standbeeld wankelt.

De mummie leeft!

Elke dag wordt Mahmood gewekt door een kleurrijke groep apen. Chimpansees, penseelaapjes en langoeren klimmen over de klimop de toren op waarin hij slaapt en tuimelen zijn kamer binnen.

‘Yalla!’ roept hij vanonder de lakens, maar ze zijn niet van plan om weg te gaan. Ze dansen op zijn bed, stropen zijn lakens en stelen zijn hoofdkussen tot hij het bed wel uit moet. Als hun opdracht is volbracht, klimmen ze terug naar hun kooien. Ze maken het nooit te bont, ze weten hoe ver ze kunnen gaan. Maar vandaag is het anders. Hoe komt het dat ze deze ochtend zo wild zijn? Als Mahmood zijn ogen opentrekt, slingert Loty, de chimpansee, krijsend aan de lamp door de kamer. Cezanne, het penseelaapje, heeft zich verscholen in een schoen en een van de langoeren heeft Mahmoods onderbroek over zijn kop getrokken en staart vanonder zijn geïmproviseerde muts met wilde ogen naar het raam.

‘Wat is er met jullie vandaag?’